

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. VI. Forma peccatoris proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

ope & armis iaceat in imbecillitate suâ relictus inimicis suis. An quòd plura sint incitamenta ad peccandum? Fallitur, plura sunt & fortiora ad iustitiam, & repugnandum. Si mundus hortatur, Deus vetat: si natura inclinatur, gratia compescit: si dæmones suggerunt, Angeli inspirant. An quòd mali prosperantur? O insania, amare momentaneam prosperitatem, & non timere æternitatem calamitatum! An quòd tempus speres in senectute reformandi te, nam Deus expectauit multos? O insensate, non est promissa vita, sed oblata venia, ô ingrata, abuteris gratiâ & patientiâ Dei. Caue; non iniuste Deus aget, si non dederit veniam quando & quomodo vis, cum nolis modò cum inuitat. An quòd sit molesta via virtutis & spiritus? Sed numquid placidior erit inferni aut purgatorij ignis?

CAPVT VI.

Forma peccatoris proponitur.

OVos Cherubim & Seraphim, qui tegitis pedes & faciem, quia pudet non satis amare bonum meum Deum meum, commodate mihi linguam vestram, commodate vocem Archangeli, & tubam Dei, vt per vniuersum tonem euocando mortales: Surgite
mor-

mortui, etiam dum viuitis, & venite ad iudicium: venite, vt iudicetis quoddam facinus stupendum, quod nunc contigit. Venite vt irascamini, venite vt rideatis, sed potiùs venite vt fleatis: historiam lamentabilem nuntiabo, quam certò mihi constat euenisse, vt arbitri de illâ sitis. Feminam quamdam, pedibus, manibus, & collo ligatam, trahebant quidam latrones volutando per foetida loca, eamque in fornacem æstuantem incendio horribili conijcere volebant: occurrit tunc Rex, cui potentiâ & ceteris dotibus par nullus fuit, imò ille solus in se vsurpauerat omnes naturæ liberalitates, & humanę spei auaritias. Fortior erat Samsone, prudentior & locupletior Salomone, felicior & benignior Dauide. Hic misertus feminæ illius, vt illam liberaret (solus enim erat) exposuit se morti; & acceptis magnis vulneribus, fuso toto cruore, fugauit latrones, & mundauit illam, quæ horrida sordibus fuerat, balneo facto de suo sanguine, cum aqua non suppeteret pura: accepit in sponsam, licet æthiopissa & inuenusta esset, atque sui imperij coronauit Reginam: extruxit illi prætorium magnificum, adorna-uit mirè, sculpens vndique imaginem sui, vt conciliaret amorem & memoriam sui in feminâ illâ: disposuit familiam, & donauit ei innumeros seruos; & quod plus est, ad eò extra

tra se ferebatur præ amore illius, ut ipse ministraret illi etiam in obsequijs humilibus: delicia prætereà suæ erant esse cum illâ, aut cogitare de illâ, nihil aliud quàm redamari desiderans: instituit denique heredem Regni sui; promissis ad hæc multis donis maioribus, si seruaret fidem. Nihilominus, quasi tot beneficia solùm negotiarentur perfidiam & odium, contempto sponso & Rege, sollicitabat sponsa illa ad adulteria mancipia & seruos viliores, qui stabula curabant: illi tamen fidelissimi Regi, partim fugiebant, partim præ dolore occidebantur; nam desperare malebant, quàm videre non seruari fidem optimo Principi, & sponso. Demum ingemiscabant cuncti Reginæ iniquitatem; nec propterea desisteat illa cogere, prostituendo se omnibus. Nec stetit hic scelus: cum benignior erga illam esset sponsus, incredibile crimen excogitauit; prodidit illum, tradens hostibus suis, quos capitali odio prosequeretur Rex: quorum mancipium illum fecit sceleratissima femina, & seruire maioribus inimicis suis coëgit; qui excæcarunt illum, & illuserunt: at quod mirum magis est, mansit illa oblita omnium beneficiorum & donorum, fruens Regno, & imperans præfrictâ fronte securior & lætior, quasi egregium aliquid parasset. Nunc iudicate, homines, nunc ius dicite:

2. Reg. 12.

dicite : quis erit , qui non iratus indignatione aduersus feminam illam nimia , dicat ; Viuit Dominus , quoniam filia mortis est femina quæ fecit hoc. Sed necdum finita historia : nequitiam hætenus dedi , restat stultitia. Nam cum odisset & contemneret pulchrum sponsum Regem , imagunculas illius , quæ per angulos aulæ incisæ fuerant , osculabatur , & summè venerabatur ob pulchritudinem illarum : quæ tamen collatæ ad sponsum fœdæ erant , nec integrè referebant totam illius pulchritudinem ; sed quædam oculos solum , aliæ manus , aliæ ora repræsentabant : cumque sponsum coram sponsâ esset , eius amplexus desiderans ; illa terga vertebat , pertræsa Regem , & icones illas quæritabat. Nunc iudicate , ô mortales : Viuit Dominus , quoniam filia risus est femina , quæ hoc facit.

O vtinam te capiam dolis Nathan , & resipiscas pœnitentiâ Dauidis ! Tu es , ô anima , femina illa. Hæc dicit Dominus Deus Israel : Ego vnxi te , ô homo , Regem super vniuersas naturas mundi : tibi creauit omnia : ego erui te de manu Saul & latronum luciferi & dæmonum ; de sordibus vbi iacebas , de inferno ardenti quò ruebas : mundavi te sanguine meo ; & dedi tibi in cælis domum Domini tui Dei , & omnes delicias diuinas in sinu tuo : dedi que tibi domum hunc mundum vt palatium

latium regium, & creaturas omnes, quæ tibi feruient: & si parua sunt ista, creationis, redemptionis & glorificationis beneficia adijciam tibi multò maiora: propter quod horum beneficiorum me insectaris, & contemnis? crimina tibi videntur beneficia mea? in me irasceris & animaduertis, vt in malefactores, qui puniuntur iis rebus ipsis quibus peccant: tu ipsis donis meis abuteris, velut damnans me in illis, ac si benefaciendo deliquissem. Quod beneficium meum meretur iniurias tuas? Ego emendabo; ego vltor tuus ero aduersus me: quia nihil nisi benevolentiam tuam desideravi magis, nec desidero, nec desiderabo. Paratus sum, vt me ames, destruere mundum, si peccatum fuit contra te, illum fecisse. Si culpa fuit mori pro te, iterum moriar, vt satisfaciam, vt reconcilier tecum. Si scelus fuit, parare tibi gloriam meam & cælum; vt parceres mihi, relinquerem illud denudò, iterum exinanirem me, & orbarem maiestate & gloriâ. Cur putas, quæ in hominibus facta in alios, virtutes sunt laude dignæ, à Deo erga te facta esse delicta, opprobrio & damnatione digna? At si beneficia hæc censes, quæ in te vnâ omnibus meâ omnipotentia viribus & doloribus cruciatuum aceruauit & collegi: cur tu feligis in me maiores iniurias? Fortasse in eo flagitium fuit, quòd
dedi

dedi multa & magna; nam in singulis non agnosco culpam; ideò vis me punire magnitudine & multitudine contemptuum, & certare & vincere benefacta mea tuis opprobriis? en, pessimarum feminarum selectas iniquitates in me amantem tuum tu vna collegisti. Placuit tibi nequitia vxoris Putiphar; & statim in me machinata, vis adulterare cum seruis, quos dedi tibi creaturas: & cogis ad hoc, nec discis fidelitatem earum, quæ fugiunt à te, vt Ioseph; & celeriter prætereunt, vel pereunt: omnes ingemiscunt & dolent præ parturientium dolore; nolentes quòd pecces in illis, nec ames illas, contempto sponso tuo, & Domino illarum. At tu addens iniquitatem, criminaris illas, quòd elabantur; & quereris de illis, quòd fugiant. Hæc est querela publica mortalium, quòd dij sui sint mortales, quòd pereant creaturæ. Accusas illas, quòd sint causæ vt tu adulteres; cum illæ innocentes, beneuolæ tibi, & Deo suo fideles, fugiant à te, ne adulterium cum illis committas nimis amando. At tu, inquis, si essem locuples, si haberem diuitias, si haberem commoditatem istam, pacificè seruirem Deo, nec desiderarem plura: at quia omnia perdidisti, & fugerunt à me bona, non possum nõ facere hoc: penuria cogit me peccare, paupertas facit me desiderare res, & iniuste

stè

stè cum iacturâ spiritus mei. Cessa queri, cessa
criminari; & potiùs audi creaturas, quæ me-
liùs quàm Ioseph officij te admonent. Ecce
Dominus noster, omnibus tibi traditis, obli-
uiscitur sui: nec quidquã est quod non in tuâ sit
potestate, quod nõ tradiderit tibi, vt quidquid
velis faceres de nobis, præter hoc vnũ, amare
nos; quomodo ergo potes malum hoc facere,
& peccare in Deum tuum? Quomodo possu-
mus nos sustinere tuum amorem, quem sibi
reseruauit Creator, & non potiùs fugere? Vt
tu dares te illi, dedit nos tibi: vt tu seruias illi,
nos seruimus tibi: discce à nobis seruire vsque
ad mortem, non adulterare. Vt tu subsistas,
nos corrumpimur: nec enim malum exem-
plum aut scandalum tibi dedimus: non cupi-
mus amari à te; sed quòd des Creatori id quod
melius habes, amorem tuum. Illum ama, &
lauda, quemadmodum nos facimus. Discce
zelum nostrum: nam vt tu facias idem, cor-
rumpi à te patimur libenter. Discce perire, vt
viuat gloria Dei: nam vt tu viuas, interimus
nos. Discce humilitatem nostram: nam cùm
germanæ tuæ simus, pares nobilitate paren-
tis; imò natu maiores, non erubescimus in
rebus humilibus seruire tibi, vt tu regnes
cum sponso tuo, & illum ames. Vt tu viuas in
æternum cum illo, conuertimur nos in for-
des & faniem, non dedignamur omnia vilia
C obse-

obsequia cum periculo & interitu nostro : solum indignamur, in meliore arâ Dei, hoc est corde tuo, posita esse simulachra nostri propter nimium affectum erga nos; & de nobis sæpius cogitari quàm de Deo, & immolari nobis non animalia, sed animâ tuam. Pudet, pudet victimam metalli terreni, aut honoris humani, aut voluptatis momentaneæ, esse animum cælestem, & in hoc gratiam diuinam, & ex hac gloriam æternam.

Placuit prætereà tibi, ô anima, perfidia Dalilæ; & mox aduersum me Deum, amantem tuum, tentasti similem. Prodidisti me, quemadmodum Samsonem, maioribus hostibus meis captiuum, seruum Philisthæis peccatorum: nam seruire me fecisti in peccatis tuis; præbuiisti mihi laborem in iniquitatibus tuis: neque ego vllum alium inimicum habui, & ita odi, veluti peccatum: tu nihilominus es causa, vt ego faciens oriri solem, & pluens opportunis temporibus, lactans fructus terræ, coquens poma arborum, condiens pascua pecoribus, seruiam gulæ tuæ: facis, vt conflans metalla in terræ visceribus, auaritiæ tuæ ministrem. O facinus, facere Deum seruum facinorum, captiuum iniquitatum, pro-mum condum scelerum, œconomum malignitatum! Vitia quoque tua mihi illuserunt quasi cæco. Ante iudicem seuerum nemo auderet

auderet committere furtum, nec pueri ante pædagogum aliquid indecorum facere; at si eruas oculos, quiduis etiam, si sit præsens, patrant, motant gestus ridiculos, & illudunt ei impunè: sic tu etiam, si noscebas me præsentem, flagitia patrabas, quòd me cæcum facere voluisti. Tua scelera, hostes mei, id fecerunt; quibus tu excæcata, me quoque cæcum putabas: sic demù me tradidisti aduersariis meis, vt ad illos occidendos opus mihi fuerit mori, nec meliùs quàm morte meâ occidere peccata, instar Samsonis, iustè potui.

CAPVT VII.

Altera pars parabola. Et quomodo creaturis vtendum sit.

Sed & illud ridiculum prosequendum inconsolabili fletu, ô anima, cum contemptâ pulchritudine verâ sponsi tui, in imaginibus creaturarum partiales adumbrationes illius adoras. Si Imperator quidam maximus designaret diem & locum, vt inauguraretur adoratione Procerum, & ad hoc coacto iam populo, purpurâ indutus, diademate redimitus, armatus scepro, torque aureo, & ceteris insignibus maiestatis verendus procederet, sedensq; in medio fori super sublimem thronum, iam expectaret ritus venerationis; & si